

C-105/21. sz. ügy**Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemről a Bíróság eljárási szabályzata
98. cikkének (1) bekezdése alapján készített összefoglalás****A benyújtás napja:**

2021. február 22.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Spetsializiran nakazatelen sad (Bulgária)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2021. február 22.

Büntetőeljárás alá vont személy:

IR

Az alapeljárás tárgya

IR terhelt elleni európai elfogatóparancs kibocsátása

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya és jogi alapja

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelmet az EUMSZ 267. cikk első bekezdésének b) pontja alapján terjesztették elő.

Előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 1) Összeegyeztethető lenne-e a Charta 6. cikkével – az EJEE 5. cikkének (2) és (4) bekezdésével, valamint (1) bekezdésének c) pontjával összefüggésben értelmezve – és a Charta 47. cikkével, a szabad mozgáshoz való joggal, az egyenlőség elvével, valamint a kölcsönös bizalom elvével, ha a 2002/584 kerethatározat 6. cikkének (1) bekezdése szerinti kibocsátó igazságügyi hatóság semmilyen erőfeszítést nem tenne annak érdekében, hogy a keresett személyt a végrehajtó tagállam területén való tartózkodása alatt tájékoztassa őrizetbe vételének ténybeli és jogi indokairól és az elfogatóparancs elleni jogorvoslathoz való jogról?

- 2) Amennyiben igen: Megköveteli-e az uniós jog nemzeti joggal szembeni elsőbbségének elve a kibocsátó igazságügyi hatóságtól, hogy mellőzze e tájékoztatást, és ezenkívül azt, hogy ha a keresett személy e tájékoztatás elmaradása ellenére a nemzeti elfogatóparancs visszavonását kéri, e kérelmet érdemben csak a keresett személy átadását követően vizsgálja?
- 3) Melyek az uniós jog azon jogi eszközei, amelyek e tájékoztatást lehetővé teszik?

A hivatkozott európai uniós jogi rendelkezések és ítélkezési gyakorlat

A 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat (HL 2002. L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.).

A büntetőeljárás során a tájékoztatáshoz való jogról szóló, 2012. május 22-i 2012/13/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2012. L 142., 1. o.; helyesbítés: HL 2019. L 39., 28. o.).

A büntetőügyekben kibocsátott európai nyomozási határozatról szóló, 2014. április 3-i 2014/41/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2014. L 130., 1. o.; helyesbítés: HL 2015. L 143., 16. o.).

Az Európai Unió Alapjogi Chartája (HL 2016. C 202, 389. o.).

A Bíróság 2021. január 28-i IR ítélete, C-649/19, ECLI:EU:C:2021:75.

A hivatkozott nemzeti jogi rendelkezések

Nakazatelno-protsesualen kodeks (a büntetőeljárásról szóló törvény, Bulgária; a továbbiakban: NPK)

Nakazatelen kodeks (büntető törvénykönyv, Bulgária, NK)

Zakon za ekstraditsiata i evropeyiskata zapoved za arest (a kiadatásról és az európai elfogatóparancsról szóló törvény, Bulgária, ZEEZA)

A tényállás és az alapeljárás rövid bemutatása

- 1 IR-rel szemben zárjegy nélküli, jelentős mennyiségű jövedéki termék (cigaretta) haszonszerzés céljából az államhatáron történő beléptetésére létrehozott bünszervezetben való részvétel (az NK 321. cikke alapján 10 évig terjedő „szabadságvesztéssel” büntetendő) és 2 801 175 BGN (1 413 218 euró) értékű, 373 490 doboz zárjegy nélküli cigaretta tárolásához nyújtott bűnsegély (az NK

234. cikke alapján 8 évig terjedő „szabadságvesztéssel” büntetendő) miatt emeltek vádat.
- 2 A nyomozás során IR-t gyanúsítottként tájékoztatták az általános jogairól.
 - 3 Az eljárás bírósági szakaszának 2017. február 24-i kezdetére IR elhagyta a lakcíme szerinti helyet. A tartózkodási helyének felderítésére irányuló bírósági kísérletek sikertelenek maradtak. Az általa választott két ügyvéd úgy nyilatkozott, hogy már nem képviselik őt. IR részére védőt rendeltek ki (a nemzeti jogszabályok alapján kötelező, hogy a távollévő gyanúsított védelmét ügyvéd lássa el).
 - 4 A kérdést előterjesztő bíróság 2017. április 10-i, 2017. április 19-én másodfokon helybenhagyott végzése IR-rel szemben „előzetes letartóztatás” intézkedést rendelt el (ez az aktus jelenti a nemzeti elfogatóparancsot). IR nem vett részt az eljárásban, védelmét a számára kirendelt ügyvéd látta el.
 - 5 2017. május 25-én európai elfogatóparancsot bocsátottak ki. Ebben az állt, hogy a nemzeti elfogatóparancsot IR távollétében bocsátották ki, és IR a nemzeti elfogatóparancsot az európai elfogatóparancs végrehajtását követő átadása után személyesen fogja kézhez kapni, IR-t tájékoztatni fogják a jogairól, és arról, hogy az elfogatóparancsot megtámadhatja, ennek lehetőségeiről pedig felvilágosítják. Ezenkívül az európai elfogatóparancs arra vonatkozó tájékoztatást tartalmazott, hogy IR csak a bolgár hatóságoknak történő átadását követően nyújthat be jogorvoslatot az elfogatóparancsral szemben. A Schengeni Információs Rendszerben az európai elfogatóparancsra vonatkozó figyelmeztető jelzést adtak ki; IR-t még mindig nem találták meg, és nem vették őrizetbe.
 - 6 2019. augusztus 20-án a kérdést előterjesztő bíróság visszavonta az európai elfogatóparancsot, és előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjesztett elő a C-649/19. sz. ügyben. A Bíróság 2021. január 28-án hozott ítéletet (C-649/19, ECLI:EU:C:2021:75).

Az előzetes döntéshozatalra utalás indokainak rövid bemutatása

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések elfogadhatóságáról

- 7 E kérdéseket az európai elfogatóparancs IR-rel szembeni kibocsátására tekintettel terjesztették elő. A kérdést előterjesztő bíróság a kérdésekre adott választól függően arra keresi a választ, hogy miként kell az európai elfogatóparancsot kitölteni, például tartalmazza-e az európai elfogatóparancs a terheltnek a nemzeti elfogatóparancs tekintetében őt megillető jogokról való tájékoztatását, vagy a kérdést előterjesztő bíróság az európai elfogatóparancs útján kéri-e a végrehajtó hatóságot, hogy közölje IR megtalálásának és/vagy őrizetbe vételének időpontját, és azt követően tájékoztatja-e IR-t, továbbá arra, hogy a kérdést előterjesztő bíróság köteles-e a nemzeti elfogatóparancsot továbbítani a keresett személy részére, amivel e tájékoztatásra sor kerülne, ha IR megtalálásáról (őrizetbe

vették-e vagy sem) – például a végrehajtó hatósággal a 2002/584 kerethatározat 15. cikke (2) bekezdésének megfelelően folytatott kommunikáció keretében – szerez tudomást. Harmadszor, a kérdést előterjesztő bíróságnak azt is tudnia kell, hogyan kell elbírálnia az elfogatóparancs visszavonása iránti azon kérelmet, amely tájékoztatás hiányában is előterjeszthető.

- 8 Ez utóbbi két feltételezés olyan reális lehetőség, amely főszabály szerint az európai elfogatóparancs kibocsátását követően és a személy átadását megelőzően következhet be. Ha az előzetes döntéshozatal iránti kérelemmel a kérdést előterjesztő bíróság egészen addig várna, amíg e két feltételezés ténylegesen bekövetkezik, konkrétan IR-t megtalálják vagy IR az elfogatóparancs visszavonását kéri, nem kaphatna érdemi választ, mégpedig azért nem, mert a Bíróság határozata még gyorsított eljárásban is több időt vesz igénybe, mint az európai elfogatóparancs végrehajtása.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések indokolása

– Általános megjegyzések

- 9 Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések a keresett személy elfogatóparancs elleni jogorvoslati lehetőségeivel összefüggésben (2021. január 28-i IR ítélet, C-649/19, ECLI:EU:C:2021:75, 69. pont), pontosabban a keresett személy végrehajtó tagállamban való őrizetbe vételét követően és a kibocsátó tagállamnak való átadását megelőzően merültek fel.
- 10 A Bíróságnak a C-649/19. sz. ügyben hozott ítéletéből kitűnik, hogy a 2012/13 irányelv 4., 6. és 7. cikkének rendelkezései nem alkalmazhatók a keresett személy átadása előtt történő tájékoztatására. Ennélfogva ezen irányelv értelmében a kibocsátó igazságügyi hatóságnak nem feladata, hogy a keresett személyt átadása előtt tájékoztassa. Felmerül azonban a kérdés, hogy az uniós jog alapjául szolgáló elvekkel ellentétes-e ez az eredmény.
- 11 Ezenfelül az említett ítélet 79. és 80. pontjából kitűnik, hogy biztosított a hatékony bírói jogvédelemhez való jog, ha a keresett személy az átadását követően vitathatja az elfogatóparancsot, és így *a contrario* az átadást megelőző ilyen jogorvoslat nem szükséges a hatékony bírói jogvédelemhez. Ebből az a kérdés következik, hogy azon nemzeti szabályozás alkalmazása, amely ilyen tájékoztatást és jogorvoslatihoz való jogot ír elő, még akkor is, ha a keresett személy nem tartózkodik belföldön, az uniós jog megsértését eredményezné-e.
- Az EUSZ 6. cikknek és a Chartának az EJEE 5. cikkének (2) és (4) bekezdésével, valamint (1) bekezdésének c) pontjával összefüggésben értelmezett 6. cikkének együttes alkalmazásáról
- 12 Az EUSZ 6. cikknek megfelelően az Unió elismeri a Chartában foglalt jogokat. A Charta 6. cikke elismeri a szabadsághoz és a biztonsághoz való jogot. A Chartához fűzött magyarázatok szerint a 6. cikkben megállapított jogok megfelelnek az EJEE 5. cikkében megállapított jogoknak. Az EJEE 5. cikke (2) és

- (4) bekezdésének megfelelően minden, az EJEE 5. cikke (1) bekezdésének c) pontja alapján őrizetbe vett személynek joga van ahhoz, hogy megismerje őrizetbe vételének ténybeli és jogi indokait, és bíróság előtt vitassa a szabadságelvonás jogszerűségét. Ennélfogva az EJEB elemzése szükséges.
- 13 Nem kétséges, hogy az európai elfogatóparancs alapján őrizetbe vett személy az EJEE 5. cikke (1) bekezdése f) pontjának hatálya alá tartozik. Ha a végrehajtó állam szigorúan eleget tett az EJEE 5. cikke (1) bekezdésének f) pontjából eredő kötelezettségeinek, azonban ezen őrizetbe vétel a megkereső állam hibás nemzeti elfogatóparancsán alapul, az EJEB egyértelműen kimondta, hogy az 5. cikk megsértéséért éppen a megkereső állam felel, mégpedig az EJEE 5. cikke (1) bekezdésének c) pontja szerinti felelősség merül fel.
 - 14 A területen kívüli hatályt illetően az EJEB megállapította, hogy bár valamennyi állam igazságszolgáltatási jogkörét főszabály szerint a területén gyakorolja, bizonyos körülmények között lehetséges, hogy jogkörét egy másik állam területén gyakorolja. Ennek során az állam továbbra is felelős az intézkedéseiért (EJEB, Stephens kontra Málta ítélet, 11956/07, 49. §; Vasiliciuc kontra Moldovai Köztársaság ítélet, 15944/11, 25. §, valamint Belozorov kontra Oroszország és Ukrajna ítélet, 43611/02, 84–67. §).
 - 15 Amint arra az EJEB rámutat, valamely állam egy másik állam területén annak hozzájárulásával gyakorolhatja jogkörét, köztük a büntetőügyekkel – ideértve a terhelt őrizetbe vételével – kapcsolatos jogkörét is.
 - 16 Az EJEB egyes ügyekben azzal a kérdéssel foglalkozott, hogy mely állam felelős a kiadatás keretében történő őrizetbe vételért, ha a megkeresett állam gondosan, a nemzeti és a nemzetközi joggal összhangban járt el, ezen őrizetbe vétel azonban hibás volt, mivel a kiadatási kérelem alapjául szolgáló nemzeti elfogatóparancs a megkereső államban hibás volt. Ezekben az esetekben az EJEB hangsúlyozza, hogy a letartóztatás alapjául az EJEE 5. cikke (1) bekezdése f) pontjának megfelelően a megkereső állam e téves nemzeti határozata szolgál. Az EJEB azt is hangsúlyozza, hogy a megkereső tagállamnak garantálnia kell a nemzeti elfogatóparancsának érvényességét. Ennek alapján az EJEB úgy ítélte meg, hogy ha téves a kiadatási kérelem alapjául szolgáló nemzeti elfogatóparancs, a megkereső tagállam felelős az őrizetbe vétel végrehajtó tagállamban való végrehajtásáért. A megkeresett államban történő őrizetbe vétel az EJEE 5. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében vett őrizetbe vételnek minősül.
 - 17 Az EJEB nem tagadta meg a kiadatási eljárás keretében az EJEE 5. cikke (1) bekezdésének f) pontja szerint letartóztatott személytől, hogy az EJEE 5. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében „letartóztatott terheltnek” minősüljön. Épp ellenkezőleg, az EJEB abból indult ki, hogy a letartóztatott személyt az alapeljárásban megilletik a „terhelt” minőségéhez kapcsolódó garanciák, különösen az ártatlanság védelme és az elfogatóparancs elleni jogorvoslathoz való jog alkalmazandó. Kifejezetten emlékeztetni kell arra, hogy az EJEB e jogokat az alapeljárást lefolytató kibocsátó állammal szembeni jogoknak tekinti. E jogokat az

EJEB nem a kiadatási eljárást lefolytató végrehajtó állammal szembeni jogokként kezeli, mivel ez utóbbi állam nem tudja értékelni az alapeljárásban elrendelt őrizetbe vétel megalapozottságát.

- 18 Ennélfogva a keresett személy őrizetbe vételére kettős szabályozás vonatkozik, mivel az alapeljárás terheltje terhelt marad még akkor is, ha más államban vették őrizetbe. A kibocsátó igazságügyi hatóság köteles biztosítani az EJEE 5. cikke (1) bekezdésének c) pontja szerinti garanciákat (és ha a szabadságelvonás meghatározott időnél tovább tart, akkor az EJEE 5. cikkének (3) és (4) bekezdésében előírt garanciákat is), a végrehajtó igazságügyi hatóságnak pedig az EJEE 5. cikke (1) bekezdésének f) pontja szerinti garanciákat kell biztosítania.
- 19 Az EJEB nem ért egyet azzal, hogy az EJEE 5. cikke (1) bekezdésének c) pontjában foglalt követelmény nem alkalmazandó arra az időszakra, amely alatt a nemzeti elfogatóparancs képezi az európai elfogatóparancs alapját, és az csak a keresett személy átadását követően alkalmazandó. Az Európai Unió Bíróságának ítélkezési gyakorlata is így foglalt állást. A Bíróság soha nem állította, hogy érvénytelen nemzeti elfogatóparancs alapján is kibocsátható érvényes európai elfogatóparancs. Éppen ellenkezőleg: a Bíróság úgy ítélte meg, hogy európai elfogatóparancs kizárólag érvényes nemzeti elfogatóparancs alapján bocsátható ki (Bob-Dogi ítélet, C-241/15, ECLI:EU:C:2016:385 és MM ítélet, C-414/20 PPU, ECLI:EU:C:2021:4).
- 20 A Charta 6. cikkének hatálya megegyezik az EJEE 5. cikkének hatályával, ezért az EJEB által a hivatkozott ügyekben levont, uniós jogi szinten átültetett következtetésekből az következik, hogy azt a nemzeti elfogatóparancsot, amelynek alapján az európai elfogatóparancsot kibocsátják, a keresett személynek a végrehajtó állam területén történő őrizetbe vételével kell végrehajtani.
- 21 Konkrétabban, az őrizetbe vétel kettős jellege miatt a végrehajtó államban mindig két jogi kategóriába tartozik, és a keresett személyt kétszintű védelem illeti meg. Az első kategóriát az EJEE 5. cikke (1) bekezdésének f) pontja, illetve a 2002/584 kerethatározat által szabályozott őrizetbe vétel jelenti, az abban előírt valamennyi garanciával együtt. A második kategória az EJEE 5. cikke (1) bekezdésének c) pontja szerinti őrizetbe vétel, illetve a végrehajtó államban történő őrizetbe vétel, amellyel a nemzeti elfogatóparancsot hajtják végre.
- 22 Ebben az esetben a keresett személy részére az EJEE 5. cikkének (2) és (4) bekezdése szerinti, terhelti minőségével kapcsolatos garanciákat a kibocsátó államnak kell biztosítania. Ez a biztosítéka annak, hogy a nemzeti elfogatóparancs jogszerű. Ez a biztosíték csak akkor garantálható, ha az őrizetbe vétel ténybeli és jogi indokaira, valamint megtámadási lehetőségeire vonatkozó szükséges tájékoztatást megadják.
- 23 A Bíróság kimondta, hogy a nemzeti elfogatóparanccsal érintett személy számára biztosítottak az ilyen jellegű határozatok elfogadásához kapcsolódó garanciák, különösen az alapvető jogokból eredő garanciák (C-509/18. sz. ügyben hozott

ítélet, EU:C:2019:457, 48. pont). Az „ilyen jellegű határozatok elfogadásához kapcsolódó garanciák” kifejezést úgy kell értelmezni, hogy e garanciák az EJEE 5. cikke (1) bekezdésének c) pontja szerinti őrizetbe vétel időpontjában alkalmazandók, amire az EJEB fent hivatkozott ítéletei szerint a végrehajtó államban való őrizetbe vétel útján kerül sor. E kifejezésnek magában kell foglalnia az elfogatóparanccsal kapcsolatos tájékoztatást is, ha azt az érintett személy távollétében bocsátották ki, mivel ily módon sor került az őrizetbe vétel ténybeli és jogi indokaira, valamint az elfogatóparancsnak az EJEE 5. cikke (2) és (4) bekezdésének alkalmazásával történő megtámadásának lehetőségeire vonatkozó tájékoztatásra.

- 24 E körülmények között teszi fel a kérdést előterjesztő bíróság a fentiekben említett kérdést, nevezetesen, hogy – amennyiben az európai elfogatóparancs kibocsátásakor nem tettek erőfeszítéseket annak érdekében, hogy a keresett személyt a végrehajtó állam területén való tartózkodása alatt tájékoztassák az őrizetbe vételének ténybeli és jogi indokairól, valamint az elfogatóparancs megtámadásának lehetőségeiről – összeegyeztethető-e ez a mulasztás a Charta 6. cikkével, ha e rendelkezést úgy kell értelmezni, ahogy az EJEE 5. cikke (1) bekezdésének c) pontját?
- A Charta 47. cikke (1) bekezdésének alkalmazásáról
- 25 Felmerül a kérdés az, hogy teljesül-e a „hatékony jogorvoslatnak” Charta 47. cikke szerinti követelménye, ha a kibocsátó igazságügyi hatóság semmilyen erőfeszítést nem tesz annak érdekében, hogy a keresett személyt tájékoztassa az elfogatóparanccsal érintett személyként megillető jogairól (azaz őrizetbe vételének ténybeli és jogi indokairól, valamint az esetleges megtámadási lehetőségekről), miközben e személy egy másik állam területén tartózkodik, vele szemben európai elfogatóparancsot bocsátottak ki, [valamint] adott esetben ebben az országban vették őrizetbe.
- 26 Nem kétséges, hogy az e kérdésre adott válasz attól függ, hogy a terheltnek a Charta 47. cikkének (1) bekezdése szerint jogi érdeke fűződik-e ahhoz, hogy tájékoztatást kapjon, és megtámadhassa a nemzeti elfogatóparancsot, miközben egy másik állam területén tartózkodik, különösen, ha adott esetben ebben az országban vették őrizetbe, [és] konkrétan, hogy e megtámadás kedvező lehet-e számára, mindenekelőtt az európai elfogatóparancs végrehajtására irányuló, folyamatban eljárás keretében.
- 27 Az EJEB fent hivatkozott ítéleteiből azt a következtetést kell levonni, hogy a keresett személy számára biztosítottak kell lennie minden olyan jognak, amellyel akkor rendelkezne, ha a belföldön vették volna őrizetbe. Különösen az EJEE 5. cikkének (2) bekezdéséből eredő azon jog illeti meg, hogy tudomást szerezzen letartóztatásának ténybeli és jogi indokairól, valamint az EJEE 5. cikkének (4) bekezdésében eredő, az őrizetbe vétel törvényességének vitatására vonatkozó jog. A keresett személy [ebben az esetben] vitathatná az őrizetbe vételt a

kibocsátó hatóság előtt, és ezáltal védhetné érdekeit az őt ténylegesen őrizetbe vevő végrehajtó hatósággal szemben.

- 28 Felmerül az uniós jog hatálya alá tartozó hatékony jogorvoslat, nevezetesen az európai elfogatóparancsnak a végrehajtó államban való végrehajtásával, így a végrehajtó államban történő őrizetbe vétellel szembeni védelmet biztosító jogorvoslat kérdése. Pontosabban e jogorvoslat azon nemzeti elfogatóparancs vitatásának lehetőségét jelentené, amely alapján az európai elfogatóparancsot kibocsátották, amely pedig a végrehajtó államban való esetleges őrizetbe vétel alapját képezné. Nem szorulhat háttérbe, hogy éppen ez a nemzeti elfogatóparancs képezi az azt követő két szakasz alapját.
- 29 A Charta 47. cikkének (1) bekezdése szerinti hatékony jogorvoslat kérdése különösen az európai elfogatóparancs végrehajtására irányuló, folyamatban lévő eljárással összefüggésben merül fel. Ilyen esetben a nemzeti elfogatóparancs jogszerűségének vitatása, ha a keresett személy még mindig a végrehajtó állam területén tartózkodik, a nemzeti határozat alapján kibocsátott európai elfogatóparanccsal szembeni védelem egyik formáját jelenti. E megtámadás a keresett személynek az európai elfogatóparancsnak a végrehajtó államban való végrehajtása során történő őrizetbe vételével szembeni védelem egyik formáját is jelenti. Konkrétabban, a keresett személy nemcsak a 2002/584 kerethatározat 12. cikke szerinti őrizetbe vétel vitatásával védekezhet, hanem az európai elfogatóparancs végrehajtására irányuló eljárás egészének alapját képező nemzeti elfogatóparancs vitatásával is.
- 30 A Bíróság a C-649/19. sz. ügyben hozott ítéletében megállapította, hogy a Charta 47. cikke szerinti hatékony bírói jogvédelemhez való jog nem követeli meg, hogy a keresett személy az átadása előtt megtámadhassa a fogva tartását a kiállító hatóság előtt (79. pont); ezért az átadását megelőzően a keresett személyt nem kell megfelelő módon tájékoztatni az ilyen megtámadás lehetővé tétele érdekében (80. pont). Következésképpen kizárólag a személy átadását követően megvalósuló bírói jogvédelem hatékony.
- 31 Felmerül a kérdés, hogy rendelkezésre állnak-e hatékony jogorvoslatok nemzetközi elem fennállása esetén, nevezetesen, ha az igazságügyi hatóság nemzeti elfogatóparancsot, majd annak alapján európai elfogatóparancsot bocsát ki, ezt követően pedig egy másik igazságügyi hatóság az európai elfogatóparancs végrehajtása céljából őrizetbe veszi a keresett személyt. Ebben az esetben (az egész eljárás alapját képező) nemzeti elfogatóparancs vitatása az európai elfogatóparancs végrehajtásával szembeni védelemre szolgáló jogorvoslatnak minősül.
- 32 Ha a keresett személy a vitatásra szolgáló e jogorvoslatot csak az átadást követően, tehát az európai elfogatóparancs végrehajtására irányuló eljárás befejezését követően veheti igénybe, e jogorvoslat kizárólag a nemzeti elfogatóparancs, és ennél fogva az európai elfogatóparancs, valamint ebből adódóan a végrehajtó államban történő őrizetbe vétel jogellenességét állapíthatja

meg, azt azonban nem orvosolhatja. Utólagos megállapításról lenne szó, mivel a káros következmények már bekövetkeztek volna. E jogorvoslat nem tudja e következményeket megfelelő időben megállapítani ahhoz, hogy azok a lehető legkisebb mértékre korlátozódjanak. Az ilyen jogorvoslat valójában nem hatékony.

- 33 A hatékony jogjogvédelem az, amelyre megfelelő időben kerül sor: akkor, amikor az érintett személynek arra szüksége van. A keresett személynek már akkor szüksége van jogorvoslatra, amikor az alapügyben nemzeti elfogatóparancsot bocsátottak ki vele szemben, és még inkább akkor, amikor ezen elfogatóparancsot őrizetbe vétel útján a végrehajtó államban végrehajtották.
- 34 Nem feltételezhető, hogy a 2002/584 kerethatározat kizárja annak lehetőségét, hogy a keresett személyt tájékoztassák a nemzeti elfogatóparancsról. E kerethatározatnak a 2009/299 kerethatározattal történő módosítása a tájékoztatás tekintetében biztosítja e jogvédelmet, amely akkor is alkalmazandó, ha a keresett személyt nem vették őrizetbe. E jogvédelem azonban csak az érdemi határozatról az európai elfogatóparancsnak a terhelt távollétében történő elítélését követő, büntetés végrehajtása céljából történő kibocsátásakor való tájékoztatásra vonatkozik (a 2009/299 kerethatározat 4a. cikkének (2) bekezdése); ebben az esetben a keresett személyt mindig tájékoztatni kell az elítéléséről. Az európai elfogatóparancs mindkét esetben – büntetőeljárás lefolytatása és a büntetés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs – közös a keresett személy nemzeti elfogatóparancs végrehajtása során történő őrizetbe vétele, amelyre közvetlenül az átadást követően kerül sor. Ezért az ezen átadást megelőzően rendelkezésre álló hatékony jogorvoslatok által nyújtott garanciáknak hasonlóknak kell lenniük. Ezenkívül éppen a büntetőeljárás lefolytatása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs esetén szükséges az átadást megelőző sürgős tájékoztatás.
- 35 Hasonló irányt követ a 2013/48 irányelv (46) preambulumbekzdése és 10. cikkének (4)–(6) bekezdése, valamint a 2016/1919 irányelv (21) preambulumbekzdése és 5. cikkének (2) bekezdése. E rendelkezések arra vonatkoznak, hogy a keresett személynek a kibocsátó tagállamban olyan ügyvéd nyújtson segítséget, aki segíti a végrehajtó tagállamban eljáró ügyvédet azáltal, hogy részére információkat szolgáltat és tanácsot ad annak érdekében, hogy a keresett személy a végrehajtó hatóság előtt ténylegesen gyakorolhassa jogait. Következésképpen a keresett személyt még a végrehajtó államban való tartózkodása alatt is megilleti az az elismert jog, hogy ügyvédje útján tájékoztatás kapjon azon főeljárás elemeiről, amelynek alapján az európai elfogatóparancsot kibocsátották. [Ezen elemek] közül kétségtelenül a nemzeti elfogatóparancs (vagyis: az őrizetbe vétel ténybeli és jogi indokai) a legfontosabb.
- 36 A következő lépés az, hogy el kell végezni a 2014/41 irányelv (HL 2014. L 130., 1. o.; helyesbítés: HL 2015. L 143., 16. o.) szerinti európai nyomozási határozatra vonatkozó jogi szabályozással való összehasonlítást. Különösen ezen irányelv 14. cikke elismeri az érintett személy ahhoz való jogát, hogy a nyomozási

határozatot a kibocsátó hatóság előtt – mégpedig már annak végrehajtását megelőzően – megtámadja.

- 37 Az európai elfogatóparancsban és az európai nyomozási határozatban az a közös, hogy valamely állam hatóságain keresztül, azonban egy másik állam hatóságainak kérésére beavatkoznak az előbbi állam területén tartózkodó adott személy jogi szférájába. Kétségtelenül fennáll az a különbség, hogy európai elfogatóparancs esetén a beavatkozás sokkal lényegesebb, mint az európai nyomozási határozat alkalmazása során történő beavatkozás. Egy további különbség is van: a 2014/41 irányelvet 12 évvel a 2002/584 kerethatározatot követően fogadták el, így egyértelműen fogalmazza meg az újabb és magasabb szintű normákat az alapvető jogok védelmére vonatkozóan.
- 38 Ennélfogva az uniós jog egyetlen, közvetlenül vagy közvetve az európai elfogatóparancs alapján keresett vagy annak alapján őrizetbe vett személy jogállására vonatkozó rendelkezéséből sem vezethető le, hogy a keresett személynek – különösen, ha a végrehajtó államban vették őrizetbe – ne fűződne jogi érdeke ahhoz, hogy a kibocsátó hatóságtól tájékoztatást kapjon az őrizetbe vételének ténybeli és jogi indokairól, valamint az elfogatóparancs vitatásának lehetőségeiről.
- A védelem harmadik szintjéről
- 39 A Bíróság megállapította, hogy az európai elfogatóparancs kibocsátásakor két szintű bírói jogvédelem áll rendelkezésre (a Bíróság C-508/18. és C-82/19. sz. ügyben hozott ítélete, ECLI:EU:C:2019:456, 67 és 68. pont). Az első szint a nemzeti elfogatóparancs, a második pedig az európai elfogatóparancs kibocsátásakor áll rendelkezésre. Mindkét védelmi szint közös pontja a terhelt távolmaradása. A terhelt nem ismertetheti álláspontját.
- 40 A ténylegesen hatékony védelem elérése érdekében el kell ismerni a két első szintet követő harmadik védelmi szint szükségességét, nevezetesen az európai elfogatóparancs végrehajtása során a kibocsátó hatóság előtt biztosított védelmet akkor, amikor a keresett személy a végrehajtó államban tartózkodik (lásd ebben az értelemben: Poltorak ítélet, C-452/16, ECLI:EU:C:2016:858, 39 és 44. pont).
- 41 A Chartához fűzött magyarázatok szerint a Charta 47. cikkének (1) bekezdése megfelel az EJEE 13. cikkének, sőt átfogóbb védelmet biztosít. Ki kell emelni, hogy „[a]z uniós jog[...] a bíróság előtti hatékony jogorvoslathoz való jogot biztosít”. Valójában sem a védelem első, sem a második szintje nem nyújt „bíróság előtti hatékony jogorvoslatot”. Ennélfogva e szintek önmagukban nem érik el a Charta 47. cikke (1) bekezdésének szintjét. Önmagában a bírósági felülvizsgálatnak a lényege megköveteli a meghallgatáshoz való jogot, és azt, hogy ne csak a vádra alapított kérelem alapján hozzanak határozatot. Ismét emlékeztetni kell arra, hogy ezek az érvek a kibocsátó igazságügyi hatóság előtti eljárásra vonatkoznak, és e hatóságnak az érintett személy átadásáig biztosítania kell a hatékony jogorvoslatot.

– Az arányosságról

- 42 A Bíróság hangsúlyozza az arányosságnak az európai elfogatóparancs kibocsátása során fennálló fontosságát (Kovalkovas ítélet, C-477/16, ECLI:EU:C:2016:8611, 47. pont). Nem lehet megfelelő módon határozni erről az arányosságról, ha nem veszik figyelembe a terhelt észrevételeit, köztük azt az információt sem, amely tájékoztatást ad arról, hogy az igazságszolgáltatás alóli kivonásra irányuló kísérlet áll-e fenn.
- 43 Ha a keresett személy a végrehajtó államban való tartózkodása alatt hatékony jogorvoslattal rendelkezne a nemzeti elfogatóparancs vitatásához, akkor az azt eredményezné, hogy csökkenne az aránytalan európai elfogatóparancsok száma, illetve megsokszorozódnának az ilyen aránytalan európai elfogatóparancsoknak a személy átadása előtti visszavonásának esetei.
- 44 Mivel a bíróságok a keresett személyek alapvető jogai őrzőinek tekintik magukat, azt a következtetést kell levonni, hogy a keresett személy részére hatékony eszközt kell biztosítani e jogok bíróság előtti védelméhez, mégpedig az átadását megelőzően. Ez azt jelenti, hogy megfelelően tájékoztatni kell a nemzeti elfogatóparancs tartalmáról és megtámadásának jogi lehetőségeiről.
- 45 Ezért a jelen kérelem azt a kérdést veti fel, hogy a Charta 47. cikke az európai elfogatóparancsnak a keresett személy átadását megelőző végrehajtásának időszaka alatt is kifejti-e joghatását oly módon, hogy azzal ellentétes, ha a kibocsátó igazságügyi hatóság teljes egészében elmulasztotta a keresett személyt az őrizetbe vételének ténybeli és jogi indokairól, valamint megtámadási lehetőségeiről tájékoztatni.
- Az EUSZ 3. cikk (2) bekezdése, valamint az EUMSZ 20. cikk (2) bekezdésének a) pontja és az EUMSZ 21. cikk (1) bekezdése szerinti szabad mozgáshoz való jogról
- 46 E jog értelmében minden uniós polgárnak – és ilyennek tekinthető IR, aki bolgár állampolgársággal rendelkezik – kétségtelenül joga van a tagállamok területén való szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz. A Bíróság ítélezési gyakorlata szerint ez a jog korlátozott, ha valamely személy hátrányos helyzetbe kerül pusztán azért, mert gyakorolta a szabad mozgáshoz való jogát. Ezen elvet a büntetőjogi rendelkezések esetében is alkalmazni kell (a C-459/19. sz. ügyben hozott ítélet, ECLI:EU:C:2020:947, 27. és 30. pont), következésképpen az alapeljárásban a tájékoztatáshoz való jog tekintetében felmerülőhöz hasonló büntető eljárásjogi szabályozásokra is vonatkozik.
- 47 A jelen esetben, ha IR nem élt volna e jogával, és belföldön vették volna őrizetbe, a jogok teljes skálájával rendelkezne, vagyis megkapná az elfogatóparancs másolatát, így megismerhetné ezen őrizetbe vétel ténybeli és jogi indokait, és tájékoztatás kapna az elfogatóparancs vitatásának jogáról; ha élne e jogával, a bíróság rövid időn belül határozna erről a megtámadásról.

- 48 Kizárólag amiatt azonban, hogy gyakorolta a szabad mozgáshoz és/vagy tartózkodáshoz való jogát, annak ellenére nem élhetne e jogaival, hogy azok a nemzeti jog alapján formálisan megilletnék. Ennek oka az, hogy a végrehajtó tagállamban nem folytattak szabályos tájékoztatásra irányuló eljárást a nemzeti elfogatóparancs tartalmáról, és ebből adódóan a kérdést előterjesztő bíróság elmulasztotta e tájékoztatást.
- 49 Nem feltételezhető, hogy az állam területén tartózkodó terhelt helyzete lényegesen eltérne egy másik tagállam területén tartózkodó terhelt helyzetétől, és ezért megalapozott lenne az eltérő bánásmód.
- 50 Valójában a végrehajtó igazságügyi hatóság a kibocsátó igazságügyi hatóság nevében jár el a terhelt őrizetbe vétele és átadása érdekében. Ha a kibocsátó igazságügyi hatóság megbízhatja a végrehajtó igazságügyi hatóságot, hogy a terhelttel szemben annak jogait sértő bizonyos cselekményeket végezzen el, azaz vegyék őt őrizetbe és adják át, akkor lehetősége van arra is megbízást adni, hogy az őrizetbe vételhez és átadáshoz közvetlenül kapcsolódó, megfelelő tájékoztatást adjon a terheltnek.
- 51 A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint a szabad mozgás korlátozása akkor igazolható, ha objektív közérdekű megfontolásokon alapul és valamely jogszerű céllal arányos. A jelen ügyben ezen eltérő bánásmód egyetlen indoka az a körülmény, hogy az uniós jog – konkrétan a 2012/13 irányelv – nem írja elő annak lehetőségét, hogy az elfogatóparancsot kibocsátó bíróság e határozatról – így annak megtámadásának lehetőségéről – a terheltet megfelelő időben tájékoztassa, amennyiben az őrizetbe vételre egy másik tagállam területén európai elfogatóparancs alapján kerül sor. A C-649/19. sz. ügyben hozott ítélet alapján e tájékoztatás csak az érintett személy átadását követően kötelező.
- 52 Felmerül a kérdés, hogy e tájékoztatásnak a 2002/584 kerethatározatban való kifejezett említésének hiánya vagy az e tájékoztatással járó gyakorlati nehézségek a szabad mozgáshoz való jog gyakorlásán alapuló eltérő bánásmód megfelelő igazolásának minősülnek-e.
- 53 Lehetne az „információk megküldésére” hivatkozni (a 2002/584 kerethatározat 15. cikkének (3) bekezdése és (3) preambulumbekzdésének harmadik mondata). Ennek során sem azon meghatározott információknak a kibocsátó hatóság által a végrehajtó hatóság részére történő továbbítását (a nemzeti elfogatóparancs másolata, amely egyszerre nyújt tájékoztatást az őrizetbe vétel ténybeli és jogi indokairól és az elfogatóparancs vitatásának lehetőségéről), amely információkat a végrehajtó hatóság bocsát a keresett személy rendelkezésére, amikor az utóbbit őrizetbe veszik, sem pedig – abban az esetben, ha a keresett személy ezen információ alapján jogorvoslatot nyújtott be az elfogatóparanccsal szemben, és az elfogatóparancsot visszavonták – a kibocsátó hatóságnak az európai elfogatóparancs visszavonásáról szóló tájékoztatásának a végrehajtó hatóság részére történő megküldését nem lehet a kerethatározat rendszerével ellentétes módon megítélni.

– Az egyenlő bánásmód elvéről

- 54 Felmerül a kérdés, hogy ellentétes-e az egyenlő bánásmód elvével a kibocsátó hatóság azon határozata, amely szerint tartózkodnak attól, hogy tájékoztassák a keresett személyt az őrizetbe vétel ténybeli és jogi indokairól és azon lehetőségéről, hogy kérheti az elfogatóparancs visszavonását, akkor, amikor e személy más tagállamban tartózkodik.
- 55 Felvetődik a kérdés, hogy megvalósul-e az egyenlő bánásmód elvének megsértése, ha a terheltet az uniós jog alkalmazási körében nem illeti meg ugyanaz a védelem, mint amely belföldi tényállás esetén őt megilletné, pontosabban, hogy a kibocsátó igazságügyi hatóságnak biztosítania kell-e azt a védelmi szintet, amelyben a terhelt akkor részesülne, ha belföldön tartózkodna, vagy legalább kell-e a hatóságnak bizonyos erőfeszítéseket tennie e védelem biztosítása érdekében.

– A kölcsönös bizalom elvéről

- 56 A Bíróság már utalt arra, hogy a kölcsönös elismerés elve, amelynek kifejeződése az európai elfogatóparancs, a kölcsönös bizalom elvén, különösen azon a bizalmon alapul, hogy a keresett személyt a kibocsátó államban megilleti a megfelelő jogorvoslatokhoz való jog.
- 57 A jelen ügyben e bizalom éppen az eljárás egyedi alakulása esetén kerülhet veszélybe. Ha tehát a keresett személy a végrehajtó igazságügyi hatóság előtt kifogást emel a végrehajtó igazságügyi hatóság előtt azon nemzeti elfogatóparancs jogszerűségével kapcsolatban, amely alapján az európai elfogatóparancsot kibocsátották, a végrehajtó igazságügyi hatóság arról nem határozhat. Erről csak a kibocsátó igazságügyi hatóság hozhat határozatot, mégpedig észszerű határidőn belül annak érdekében, hogy a határozat ne veszítse el értelmét.
- 58 Amennyiben a keresett személynek nincs megfelelő lehetősége arra, hogy kifogást emeljen a kibocsátó hatóság előtt, a végrehajtó hatóság azzal a dilemmával szembesülne, hogy végrehajtsa-e egy olyan európai elfogatóparancsot, amelyről – még ha kibocsátásának indokai a múltban fenn is álltak – nem tudja biztosan, hogy ezen indokok a keresett személy által emelt azon kifogásokra tekintettel, amelyekre a kibocsátó igazságügyi hatóság nem válaszolt, és a személy átadásáig nem is fog válaszolni, továbbra is fennállnak-e.
- 59 Ez csak negatív hatással lehet a 2002/584 kerethatározat mechanizmusára, mivel a végrehajtó hatóságnak olyan európai elfogatóparancsot kellene végrehajtania, amely esetében nem tudja biztosan, hogy a kibocsátó államban ténylegesen tiszteletben tartották-e a keresett személy alapvető jogait.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdésről

- 60 A nemzeti jog előírja, hogy a terheltet (a nemzeti elfogatóparancs másolatának átadásával) tájékoztatni kell az őrizetbe vételének ténybeli és jogi indokairól és az

elfogatóparancs vitatásának lehetőségéről. Ez a követelmény nem áll fenn például amiatt, hogy a terheltet más állam területen vették őrizetbe, és a kiadatás szabályozása során azt figyelembe veszik, mivel a nemzeti elfogatóparancs az ügy iratainak részét képezi. Ha azonban európai elfogatóparancsot bocsátanak ki, a keresett személynek nincs lehetősége arra, hogy ilyen tájékoztatást kapjon, mivel a 2002/584 kerethatározat nem ír elő a keresett személynek a kibocsátó igazságügyi hatóság általi tájékoztatására irányuló eljárást, az őrizetbe vétel indokai és az elfogatóparancs vitatásának lehetőségei tekintetében sem. Ugyanakkor a (12) preambulumbekzdés utolsó mondata kimondja, hogy a tagállamok számára meghagyják annak lehetőségét, hogy a szabályszerű bírósági eljárásra vonatkozó szabályokat alkalmazzák.

- 61 Amint az a Bíróság C-649/19. sz. ügyben hozott ítéletéből kitűnik, a 2012/13 irányelv nem értelmezhető úgy, hogy az arra kötelezi a kibocsátó igazságügyi hatóságot, hogy tájékoztassa a keresett személyt a nemzeti elfogatóparancsról és annak megtámadási lehetőségeiről. Az irányelv valójában minimumszabályokat állapít meg, nem érinti a nemzeti jog alapján közölhető információkat. Ennek során a tagállamok kiterjeszthetik az ezen irányelvben rögzített jogokat, és magasabb szintű védelmet biztosíthatnak; ezen irányelv alkalmazása nem vonja maga után a terheltet a nemzeti jog alapján megillető jogok megszűnését, ha azok magasabb szintű védelmet biztosítanak.
- 62 Ezért első látásra az a körülmény, hogy sem a kerethatározat, sem pedig az irányelv nem írja elő a kibocsátó hatóság számára azt a kötelezettséget, hogy az európai elfogatóparanccsal érintett és másik tagállamban megtalált, akár őrizetbe vett terhelt részére a szükséges tájékoztatást megadja, nem mentesíti a kibocsátó hatóságot a nemzeti jogban előírt azon kötelezettségek alól, hogy e tájékoztatást megadja, és hogy a terheltnek az elfogatóparancs visszavonására irányuló kérelméről határozzon.
- 63 Ugyanakkor közelebbről szemlélve feltételezhető, hogy az uniós jog megköveteli, hogy ne nyújtsanak ilyen tájékoztatást, és ne határozzanak az elfogatóparancs visszavonása iránti esetleges kérelemről. E cselekményeket csak a személynek az ország területére történő átadását követően kellene elvégezni. [Hivatkozás a Bíróság 2021. január 28-i IR ítéletére, C-649/19, ECLI:EU:C:2021:75, valamint annak elemzése és a Bíróság egyéb ítéletei].
- 64 A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint az európai elfogatóparancsban szereplő információk célja a minimális, alaki tájékoztatás nyújtása, mely ahhoz szükséges, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóságok késedelem nélkül végre tudják hajtani az európai elfogatóparancsot, sürgősséggel hozva meg az átadásra vonatkozó határozatukat (Piotrowski ítélet, C-367/16, ECLI:EU:C:2018:27, 59. pont). Ugyanakkor egyértelmű, hogy a keresett személynek a nemzeti elfogatóparancs tartalmáról (azaz az őrizetbe vétel ténybeli és jogi indokairól és az elfogatóparancs vitatásának lehetőségéről) való tájékoztatása nem vonatkozik a végrehajtó hatóságnak a keresett személy átadásáról szóló határozatára. Ennélfogva az információk megküldésének a 2002/584 kerethatározat 15. cikkének

(2) bekezdésében foglalt lehetősége nem alkalmazható, mivel e lehetőség alkalmazása olyan utolsó intézkedés marad, amelyet kizárólag olyan kivételes esetekre írnak elő, amikor a végrehajtó igazságügyi hatóság úgy ítéli meg, hogy nem rendelkezik az átadásra vonatkozó határozat sürgősséggel történő meghozatalához szükséges valamennyi alaki kelléssel.

- 65 Következésképpen a 2002/584 kerethatározatot és a 2012/13 irányelvet megfogalmazó uniós jogalkotó tudatos döntéséről van szó, amelyet a Bíróság, amely [ezen jogi aktusokat] többek között a saját maga által kialakított uniós jogi elvek fényében értelmezi, több alkalommal is megerősített. E döntés alapján a terhelt, akivel szemben európai elfogatóparancsot bocsátottak ki, és akit ennek alapján adott esetben őrizetbe vesznek, a kibocsátó államnak való átadásáig nem élhet a nemzeti jog alapján őt megillető jogokkal. Ezért ellentétes az uniós joggal az olyan nemzeti szabályozás, amely e tekintetben semmilyen különbséget nem tesz, és amely e jogokat a terhelt részére még akkor is biztosítja, ha európai elfogatóparancsot bocsátották ki vele szemben, és abban az esetben is, ha őt ezen elfogatóparancs alapján őrizetbe vették.
- 66 Ebből következik az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdés, nevezetesen hogy az uniós jognak a nemzeti joggal szembeni elsőbbségére tekintettel a nemzeti jogot megszorítóan és szigorúan kell-e értelmezni, úgy, hogy a nemzeti jog által a terhelt részére biztosított jogok (az őrizetbe vétel ténybeli és jogi indokairól és az elfogatóparancs vitatásának lehetőségéről való tájékoztatás) és a bíróság e jogoknak megfelelő, arra vonatkozó kötelezettségei, hogy e tájékoztatást megadja, azon terhelt tekintetében, akivel szemben európai elfogatóparancsot bocsátottak ki, és akit ezen elfogatóparancs alapján adott esetben őrizetbe vesznek, az állam területére történő átadásáig nem érvényesülnek és nem alkalmazhatók.
- 67 Konkrétabban és az alapeljárás tárgyát képező helyzetre alkalmazva: Amennyiben a kérdést előterjesztő bíróság európai elfogatóparancsot bocsát ki, vagy ezt követően, ha az IR másik tagállam területén történő őrizetbe vételéről szerez tudomást, még akkor sem hozhat IR azon jogokról való tájékoztatására irányuló intézkedéseket, amelyek olyan személyként illetik meg, akivel szemben nemzeti elfogatóparancsot bocsátottak ki, amelynek európai elfogatóparancs által történő végrehajtásának keretében őrizetbe vették, ha ezt a bíróság könnyedén megtehetné, például a 2002/584 kerethatározat 15. cikkének (2) bekezdése szerinti megkeresésre adott válaszként.
- 68 Kétségek merülnek fel azzal kapcsolatban, hogy ellentétes-e az uniós joggal az a nemzeti szabályozás, amely nem tesz különbséget aszerint, hogy a nemzeti elfogatóparancsot a terheltnek az állam területén vagy másik tagállam területén történő őrizetbe vételével hajtották végre, mivel részére a jogai védelme érdekében ugyanazt a jogorvoslatot, nevezetesen az elfogatóparancs visszavonására vonatkozó érdemi határozatot biztosítja. Ezért terjesztették elő az előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdés második részét, nevezetesen azt a kérdést, hogy a kérdést előterjesztő bíróság az IR által

benyújtott, elfogatóparancs visszavonása iránti kérelmet követően tartózkodhat-e IR kérelmének azonnali felülvizsgálatától, és határozhat-e arról csak IR-nek az európai elfogatóparancs végrehajtása keretében történő átadását követően.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett harmadik kérdésről

- 69 E kérdés attól függetlenül is lényeges marad, hogy az első kérdésre adott válaszból az következik-e, hogy az uniós jog megköveteli a terheltnek a jogairól való tájékoztatását, vagy hogy a második kérdésre adott válaszból az következik-e, hogy e tájékoztatás nem ellentétes az uniós joggal. A kérdést előterjesztő bíróságnak mindkét esetben bizonyos erőfeszítést kell tennie annak érdekében, hogy tájékoztassa a keresett személyt az elfogatóparancsról (azaz az őrizetbe vétel ténybeli és jogi indokairól, valamint az elfogatóparancs vitatásának lehetőségeiről).
- 70 Mivel a keresett személyt európai elfogatóparanccsal keresik, felmerül a kérdés, hogy e tájékoztatást az elfogatóparancsban tett megfelelő utalás útján kell-e megadni. Ez azonban ellentétes a 2002/584 kerethatározat 8. cikkével és az ahhoz kapcsolódó formanyomtatvánnyal, valamint ellentétes a kerethatározat alap gondolatával is, mivel ez az európai elfogatóparancs tartalmának túlzott kiterjesztéséhez vezetne. A végrehajtó hatóság azon kötelezettsége miatt, hogy ezt az elfogatóparancsot a keresett személy részére átadja (a 2002/584 kerethatározat 11. cikkének (1) bekezdése), e tájékoztatás másfelől hatékonynak tűnik.
- 71 Másik lehetőség, hogy az európai elfogatóparancsba belefoglalják a végrehajtó igazságügyi hatósághoz intézett, arra irányuló kérelmet, hogy a keresett személy megtalálása esetén már az európai elfogatóparancs végrehajtására irányuló eljárás elején, vagy a keresett személy őrizetbe vétele esetén tájékoztassák a kibocsátó igazságügyi hatóságot. Ezt követően a megkereső hatóság meghozhatja a tájékoztatáshoz szükséges intézkedéseket. Ennek során az ilyen kérelem nyilvánvalóan a 2002/584 kerethatározat alkalmazási körén kívül esik, és teljesítésének nincs semmilyen jogalapja.
- 72 Nem kétséges, hogy az uniós jogot legjobban ismerő Bíróság van leginkább abban a helyzetben, hogy hasznos választ adjon a tájékoztatás nyújtásának időpontjára és módjára vonatkozóan, valamint arra, hogy mely uniós jogi rendelkezéseket kell figyelembe venni, amennyiben a végrehajtó igazságügyi hatóság közreműködésére van szükség.